

[Poul Hansen (Kalundborg).]

der har fundet udtryk i bestemmelserne om udstedelse af sparebeviser. Herefter skal alle skatteydere med en skattepligtig indkomst på mere end 4 000 kr. i de kommende to år have udstedt sparebeviser, hvis pålydende er gradueret efter indkomsten. Sparebevisets pålydende værdi er, såvidt jeg forstår, fastsat efter en gennemsnitsberegning af de merudgifter, som de nye afgifter medfører. Hvis jeg tager en ret almindelig, jævn indkomstgruppe, nemlig gruppen fra 7 000 kr. til 8 500 kr. i skattepligtig indkomst, bliver der her udstedt et sparebevis for hvert af de to kommende år på 160 kr. Sparebeviset kan tidligst indløses i 1962 og indløses da med 200 kr. Hvis indehaveren er så uheldig — eller heldig om man vil — ikke at kunne få sparebeviset indløst før 1971, vil indløsningssummen andrage 300 kr.

Ideen i denne ordning er jo egentlig, at man siger som så: de afgifter, der nu pålægges befolkningen, skyldes ikke statens udgifter, der er ikke underskud i statskassen — tværtimod, der er overskud. Hvis forbruget havde været mindre og opsparringen større, havde de nye afgifter ikke været nødvendige. Det, der nu foreslås, er derfor i virkeligheden, at der udskrives et tvungent statslån, hvortil de allerfleste borgere må bidrage. Indbetalingen finder sted gradvis i takt med indkøb af de afgiftsbelagte varer, og tilbagebetalingen af det samlede lån finder ligeledes gradvis sted over en årrække, altså fra 1962 til 1971, således at en tiendedel af skatteyderne hvert år i denne periode får indløst det lån, de har ydet staten. Hele ordningen svarer jo meget nøje til den situation, der foreligger, og som jeg allerede tidligere har været inde på, nemlig at vi af hensyn til valutastillingen og de produktive investeringer må pålægge os visse afsavn i øjeblikket mod til gengæld at få større muligheder for at udvide produktionen efterhånden.

Netop fordi forholdet er således, skulle der efter vor opfattelse ikke knytte sig be-

tæneligheder til den tilbagebetaling af afgifterne, som er foreslået. Den udbetaling, som i hvert af de 10 år skal præsteres, vil være af et så forholdsvis beskedent omfang i forhold til den samlede økonomi, at den ikke skulle kunne få uheldige virkninger. Jeg kan måske også sige det på den måde, at denne udbetaling holder sig ganske indenfor rammen af det beløb, som de ærede partier, venstre og det konservative folkeparti, fandt det rimeligt at lette den direkte skat med for et års tid siden. Forholdet er det, at havde befolkningen holdt forbruget tilbage i 1954 og i stedet præsteret opsparring, f. eks. i banker og sparekasser, havde vi, som jeg nævnte, næppe haft et så alvorligt valutaproblem og kunne have undgået afgiftsforhøjelser, men ingen ville da have fundet på, at de frivilligt opsparede beløb skulle være bundet i en vis årrække, og endnu mindre at de skulle fratages sparerne. Derfor må det også være både rimeligt og forsvarligt, at den opsparring, som nu foreslås over afgifterne, til sin tid kommer til udbetaling igen.

Der er yderligere et par forhold ved den foreslåede ordning, jeg gerne vil hæfte opmærksomheden ved. Opsparingsbevisernes pålydende værdi er sat i forhold til den skattepligtige indtægt, dog således at gradueringen af sparebevisernes pålydende standser ved en skattepligtig indkomst på 20 000 kr. Dette betyder for det første, at den, der har opgivet for lidt i indtægt til skattevæsenet, ikke opnår fuld dækning for sine merudgifter i anledning af afgiftsforhøjelserne, men det kan der nok siges at være noget retfærdigt i. For det andet betyder denne ordning, at personer med særlig stort forbrug af de afgiftsbelagte varer heller ikke får fuld dækning, medens de, der holder deres forbrug tilbage, får mere end dækning. Heri ligger altså en vis præmiering af sparsommelighed og en vis merbeskatning af stort forbrug eller overforbrug, eller hvad man vil kalde det. I den nuværende situation må også dette betegnes som meget rimeligt.